

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: I. D.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, bytem Ž. 211/2436, M., zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, 101 00 Praha 10, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, Odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 7, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2016, č. j. OAM-799/ZA-ZA11-ZA18-2016, e. č. „X“,

t a k t o :

- I.** Žaloba **se z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichovi Lechovskému, **s e p ř i z n á v á** odměna ve výši **12.342,- Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2016, č. j. OAM-799/ZA-ZA11-ZA18-2016, e. č. „X“, jímž bylo ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobci podle ust. § 12, ust. § 13, ust. § 14, ust. § 14a a ust. § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o

azylu“), mezinárodní ochrana neuděluje, neboť pro vyhovění žádosti nebyly splněny zákonné předpoklady.

Žalobce v žalobě uvedl, že důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byla obava z odvedení do armády spojená s hrozbou pětiletého odnětí svobody, když ji nenastoupí. Žalovaný označil tento důvod za nedůvodný a v napadeném rozhodnutí argumentoval tím, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem, které jsou uznávány mimo jiné i Úmluvou o právním postavení uprchlíků. V rámci své argumentaci se pak zabýval i otázkou udělení eventuálního trestu za nenastoupení k výkonu vojenské služby. Žalobce však namítl, že žalovaný se opomněl vypořádat se skutečností, že žalobce bude vystaven věznění v ukrajinských věznicích v případě jeho nuceného návratu zpět na Ukrajinu. Tato skutečnost si bezesporu dle žalobce vyžaduje samostatné posouzení, vezmou-li se v úvahu neakceptovatelné podmínky panující v ukrajinských věznicích, které by nepochybně mohly vést k udělení doplňkové ochrany. K eventuálnímu porušení čl. 3 a 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod existuje judikatura, ve které je uvedeno, že každý stát má zajistit, aby každá osoba byla zbavená svobody v podmínkách, které jsou slučitelné s respektováním lidské důstojnosti a aby způsob výkonu opatření nevystavoval dotyčného úzkosti a útrapám dosahujícím intenzity, která přesahuje úroveň, jež je se zbavením svobody nutně spojena. Žalobce uvedl, že monitorovací zpráva Evropského výboru pro zabránění mučení nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání poukázala na nevhodnost podmínek v ukrajinských vazebních zařízeních, jež je způsobena jejich přeplněním. Žalovaný tak dle žalobce pominul nepochybně existující obavu z porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod čímž napadené rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti.

Žalobce dále pak namítal nedostatečné vyhodnocení podmínek pro udělení humanitárního azylu. Tvzení žalovaného, že nezjistil žádné důvody pro udělení humanitárního azylu s odůvodněním, že žalobci nic nebrání v realizaci svého rodinného života na Ukrajině, považoval za formální a nedostatečně individualizované. Žalobce má na území České republiky dvě nezletilé děti, tudíž realizací rodinného života se v jeho případě rozumí především realizace rodičovské odpovědnosti. Je pravdou, že manželka žalobce se nevyjádřila k možnosti společného odcestování na Ukrajinu, nicméně výslovně uvedla, že nechce, aby žalobce odjížděl. Lze tedy předpokládat, že ona rovněž nechce cestovat spolu s nezletilými dětmi do cizího prostředí země nacházející se v hluboké politické a ekonomické krizi. Tvzení žalovaného je tak nesmyslné, neboť je zřejmé, že v případě nuceného vycestování žalobce zůstane manželka i s dětmi na území České republiky, čímž bude realizace rodinného života značně ohrožena. Žalovaný tak byl povinen vysvětlit, z jakého důvodu nepovažuje odloučení nezletilých dětí od žalobce za důvod pro udělení humanitárního azylu případně racionálně obhájit své přesvědčení, že žalobci nic nebrání v realizaci rodinného života. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek, neboť neprokazují, že by žalovaný během svého jednání porušil některé ustanovení správního řádu nebo zákona o azylu. Žalovaný trvá na správnosti napadeného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, který posoudil ve všech souvislostech a zabýval se všemi skutečnostmi, které vyšly v průběhu správního řízení najevo. K námitce žalobce týkající se nedostatečně vyhodnoceného vzniku nebezpečí vážné újmy hrozícímu při jeho návratu na

Ukrajinu žalovaný uvedl, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem, která je uznávána mimo jiné i Úmluvou o právním postavení uprchlíků. Vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce byt' by byla trestná nelze považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Dle informací od Ministerstva zahraničních věcí se vojenská služba na Ukrajině řídí zákonem za zcela standardních podmínek a není tak dán důvod domnívat se, že by v žalobcově případě mělo docházet k diskriminaci. Navíc žalobce do dnešního dne nepřevzal povolávací rozkaz, a tudíž není trestně postižitelný za nenastoupení vojenské služby. U žalobce tak šlo pouze o obavu z možného obdržení povolávacího rozkazu a nástupu do armády.

Žalovaný rovněž nesdílí názor žalobce ohledně nedostatečně zhodnoceného hlediska pro udělení humanitárního azylu. Řádně zjistil a posoudil osobní, sociální a ekonomickou situaci žalobce, jeho zdravotní stav i věk a nedospěl k závěru, že by bylo možné žalobcovu situaci podřadit pod důvod hodný zvláštního zřetele, když jediným důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byla legalizace jeho pobytu na území České republiky. Žalovanému není známo, že by rodinná, sociální a ekonomická situace žalobcovi manželky včetně dětí, byla znevýhodněna nebo ovlivněna takovým způsobem, pro který by bylo možné hovořit o případu hodném zvláštního zřetele. V průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce neuváděl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi a podrobně uvedl, na základě čeho rozhodl. Žalovaný s ohledem na výše uvedené navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl pro nedůvodnost.

V replice žalobce uvedl, že žalovaný odmítl svoji povinnost zabývat se eventuálním uvězněním žalobce na Ukrajině pouze proto, že není ohrožen trestním stíháním z důvodu vyhýbání se nástupu vojenské služby, protože se prozatím úspěšně vyhýbal převzetí povolávacího rozkazu. Žalobce se v průběhu řízení jednoznačně vyjádřil v tom smyslu, že se do armády odvést nenechá. Žalovaný se spokojil s tím, že žalobci nebyl doručen povolávací rozkaz, nicméně se již nezabýval tím, že v případě žalobcova návratu na Ukrajinu mu předán bude. Žalovaný se tak měl zabývat možnými následky, které jeho jednání žalobci přinese. Vyjádření žalovaného k druhé žalobní námitce považoval žalobce za nesprávné a neodůvodněné, když samotné odloučení od manželky a dětí představuje zásadní zásah do jeho rodinného a soukromého života. Žalobce si založil rodinu na území české republiky v době, kdy zde pobýval legálně. Napadené rozhodnutí postrádá přezkoumatelné a racionální posouzení a jako takové proto nemůže v soudním přezkumu obstát. Žalobce tak i nadále trval na zrušení napadeného rozhodnutí.

O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný i právní zástupce žalobce s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti

přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.

Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 13. 9. 2016 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že se narodil na Ukrajině ve městě Drohonič. Posledním místem pobytu byla obec Novošyči. Je pravoslavného vyznání, ukrajinské národnosti se státní příslušností Ukrajina. Je schopen se dorozumět ve třech jazycích, konkrétně českém, ruském, ukrajinském. V roce 2004 případně 2005 (není si jistý) byl členem politické strany Julije Tymošenkové. Je ženatý a má dvě nezletilé děti. Na území České republiky pobýval a pracoval již od roku 2006, kdy vlastnil pracovní vízum. V současnosti již, ale žádné udělené vízum nebo povolení k pobytu v jiných státech nevlastní. Jeho zdravotní stav je v pořádku a toto je jeho první podaná žádost o mezinárodní ochranu v České republice nebo jiném státě. Důvodem podání žádosti byla politická situace na Ukrajině a probíhající válečný konflikt, kterého se nechce účastnit a za který mu v případě nenastoupení hrozí vězení v délce 5 let. Navíc na území České republiky má manželku a děti. V následném pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce dále do protokolu uvedl, že na území České republiky pobývá nelegálně od 13. 9. 2016, kdy mu skončilo výjezdní příkaz. S manželkou se poprvé oženil v roce 2012. Poté následoval rozvod a odstěhování ze společné domácnosti. Druhá svatba proběhla v září 2016 s tím, že nyní spolu opět žijí ve společné domácnosti. Ukrajinu navštívil naposledy v roce 2010, a tudíž nemá povědomí o vážnosti probíhajícího válečného konfliktu a jeho vlivu na obec Novošyči. V obci Novošyči i nadále žije jeho sestra a matka. Není si vědom skutečnosti, že by mu na Ukrajině byl doručován povolávací rozkaz. Do armády vstoupit nechce, neboť by musel do války. Opakovaně zmínil, že na Ukrajinu se nechce vrátit kvůli politické situaci, čímž myslel probíhající válečný konflikt, který by ohrožoval jeho dvě děti a manželku.

Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci obstaral zprávy od Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v září 2015, dále pak informace od Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 9. 10. 2015 a ze dne 3. 6. 2016. Ve spise byly založeny informace OAMP o bezpečnostní a politické situaci na Ukrajině s přihlédnutím ke konfliktu na východě země a v neposlední řadě i Výnos prezidenta Ukrajiny ze dne 26. 9. 2016. Detailní výčet podkladů je součástí správního spisu [protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany].

Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu platí, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.

V ust. § 12 písm. b) zákona o azylu je pak zakotveno, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu se v případě zvláštního zřetele hodném udělí rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle ust. § 12 nebo ust. § 14, azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle ust. § 12.

V ust. § 14 zákona o azylu je zakotveno, že pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu dle ust. § 12, tak lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle ust. § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle ust. § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny rozumí manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle ust. § 2 odst. 14, nebo svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který nemladší 18 let. Podle ust. § 14b odst. 3 citovaného zákona je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci a předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci. A podle ust. § 14b stejného zákona platí, že v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Z právě uvedeného tedy vyplývá, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště, přičemž za vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu se považuje - mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo

trestání žadatele o mezinárodní ochranu, a za vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu se považuje - vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

Soud se nejprve zabýval námitkou nedostatečně vyhodnocené možnosti vzniku vážné újmy v případě žalobcova nuceného návratu zpět na Ukrajinu.

Žalobce spatřoval důvod pro udělení mezinárodní ochrany zejména ve skutečnosti, že mu v případě jeho návratu na Ukrajinu hrozí povolání do armády. K tomu soud konstatuje, že z judikatury soudů vyplývá, že obecně není možné požadavek státu na brannou povinnost považovat za nelegitimní, naopak její odmítání nezakládá odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu, a to ani v případě, že by dotčená osoba mohla být pro nenastoupení ke službě nebo dezerci trestána (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, který je dostupný na www.nssoud.cz). Požadavek na vojenskou službu tak sám o sobě v rozporu se základními lidskými právy není, a to ani v případě, že by byl její výkon spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. K opačnému závěru by mohlo dojít pouze v případech vymezených např. v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 8. 1994, č. j. 6 A 509/94 - 27, pokud by se žalobce musel: „*podílet na bojových akcích, z hlediska mezinárodních společenstev obecně odmítaných (jako např. genocida, etnické čistky, kruté vedení války proti civilnímu obyvatelstvu, vraždění zajatců ap.) a nikoli z pouhé averze k vojenské službě nebo ze strachu o život.*“ Soud současně uvádí, že z citovaných zpráv mezinárodních organizací nevyplyvá, že by porušování lidských práv či páchaní válečných zločinů na Ukrajině mělo docházet paušálně či cíleně. Soud neshledal důvod, proč by se měl v daném případě od judikatury Nejvyššího správního soudu odchýlit a námitku žalobce v tomto smyslu shledal nedůvodnou.

Dle zprávy Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 09. 10. 2015, č. j. 115045/2015-LPTP, lze za nenastoupení vojenské služby na Ukrajině uložit trest 2 – 5 let nepodmíněného odnětí svobody, ovšem pouze v případě, kdy si povinná osoba převezme povolávací rozkaz. K tomu soud poznamenává, že takto vymezená trestní sazba zcela odpovídá obdobným trestům ukládaným jinými státy, včetně České republiky (srov. např. trestný čin nenastoupení mimořádné služby v ozbrojených silách dle ust. § 373 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, dle něhož lze obviněnému uložit trest odnětí svobody v rozmezí 1 – 5 let). Žalobce si však dosud žádný z doručovaných povolávacích rozkazů nepřevzal a reálné nebezpečí mu tak nehrozí. Dále soud poznamenává, že z obsahu správního spisu vyplývá, že na Ukrajině existuje institut alternativní civilní služby, kdy je možno například z náboženských důvodů odmítnout základní vojenskou službu a nastoupit alternativní službu například v nemocnici.

Námitku žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí je zatíženo vadou, neboť se žalovaný nezabýval podmínkami ve věznicích na Ukrajině, považuje soud s ohledem na výše uvedené za nerelevantní.

Dále se soud zabýval námitkou neudělení humanitárního azylu na základě nedostatečně vyhodnocených podmínek a odůvodnění.

Ve vztahu k ust. § 14 zákona o azylu, které upravuje tzv. humanitární azyl, soud uvádí, že se jedná o výjimečný institut, neboť připadá v úvahu pouze tehdy, jestliže není zjištěn důvod pro udělení azylu podle výše citovaného ust. § 12 a § 13, a to výlučně v případě

hodného zvláštního zřetele. Za obvyklé důvody pro udělení humanitárního azylu lze považovat zvláště těžkou nemoc, zdravotní postižení, příchod z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory a věk žadatele o mezinárodní ochranu jeli vyšší než 80 let a tento poukazuje na svůj nedobrá zdravotní stav. Udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu závisí na správním uvážení příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení právních předpisů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/20003-64, dostupný na www.nssoud.cz). Žalovaný správní orgán přitom v dané věci řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobce i stav v jeho zemi, jak vyplývá z obsahu správního spisu i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud sám z toho nedovodil důvody pro přiznání humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když žalobce žádné skutečnosti, z nichž by žalovaný mohl shledat důvody zvláštního zřetele hodné, v průběhu správního řízení ani posléze v řízení před soudem neuvedl. Uzavřené manželství s občanem České republiky vylučuje udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu a rovněž nepředstavuje případ hodný zvláštního zřetele, pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 09. 2003, č. j. 4 Azs 6/2003-55, dostupný na www.nssoud.cz). Na tomto místě je nutno zdůraznit, že institut humanitárního azylu neslouží k legalizaci pobytu cizinců. K legalizaci pobytu cizinců na území České republiky s přihlédnutím k vztahům k občanům České republiky slouží zcela odlišné instituty zakotvené v zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

Dále soud uvádí, že v daném případě žalovaný rovněž nepochybil, pokud v případě žalobce dovodil, že u něho nebyly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu. Je tomu tak proto, že žalobce neuvedl, a ani v rámci správního řízení nevyplynuly, žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že žalobci na základě nich hrozí v případě jeho návratu na Ukrajinu vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný se rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí pečlivě zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě jeho návratu do vlasti nebezpečí mučení či nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, přičemž dle názoru soudu žalovaný zcela správně v tomto směru uzavřel s poukazem na dostupné zprávy o Ukrajině, které jsou součástí správního spisu, že tomu tak v případě žalobce rozhodně není a soud se s tímto jeho závěrem ztotožnil. Soud na tomto místě směrem k žalobci zdůrazňuje, že pokud bude dodržovat platné zákony země, tak mu žádné problémy v zemi původu ze strany ukrajinských státních orgánů nehrozí.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se zabýval i případným udělením doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu pro skutečnost, zda žalobci v zemi původu nehrozí vážné nebezpečí z důvodu mezinárodního či vnitřního konfliktu. Žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany ani z těchto důvodů, přičemž soud se s jeho závěrem v tomto směru ztotožnil s ohledem na výše dostupné informace o panujících poměrech na Ukrajině, kde neprobíhá ozbrojený konflikt mající charakter totálního konfliktu, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dále nelze nezmínit, že z informací o žalobcově zemi původu nevypývá, že by ukrajinskému státnímu příslušníkovi v případě podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v cizí zemi hrozilo po návratu ze zahraničí mučení, ponižující zacházení či trest.

Soud rovněž neshledal, že by žalovaný pochybil, pokud v případě žalobce taktéž dovodil, že u něj nejsou dány ani důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14b zákona o azylu. Je tomu tak proto, že z výpovědi žalobce, dále z evidence žadatelů o mezinárodní ochranu v České republice a ani ze zjištění žalovaného v průběhu správního řízení jakkoliv nevyplynulo, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce tak, jak předvídá ust. § 14b zákona o azylu.

Lze proto uzavřít, že se žalovaný nedopustil žádného pochybení, neboť na základě zjištěných skutečností nezjistil žádnou rozhodnou skutečnost, jež by odůvodňovala udělení azylu žalobci ve smyslu ust. § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona o azylu. Žalovaný řádně posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v jeho zemi. Napadené rozhodnutí tak bylo vydáno v souladu s právními předpisy a soud považuje zjištěný skutkový stav za správný a řádně zdůvodněný. Zejména, když žalobce ani ve správním řízení netvrdil, že by byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, nepociťoval ani odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání politických názorů, nebylo zjištěno, že by byl příbuzným osoby, již byl azyl udělen a neuvedl žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Žalobcovy námitky tak soud shledal jako nedůvodné.

Na predestřeném závěru nemůže ničeho změnit ani tvrzení žalobce obsažené v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a následně znovu zopakované při pohovoru k dané žádosti, že v České republice po opuštění Ukrajiny pobýval nejprve legálně, na základě platného pracovního víza, přičemž zde dříve o mezinárodní ochranu nepožádal. V tomto směru považuje soud za případné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 – 81, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž bylo judikováno, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. V projednávané věci ovšem žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 13. 9. 2016, tj. téměř 10 let poté, co pobýval na území České republiky. Z tohoto důvodu proto nelze hovořit o tom, že by žalobce podal příslušnou žádost bezprostředně poté, co k tomu měl možnost. Nebyla-li žádost o mezinárodní ochranu podána bezprostředně po příjezdu do České republiky, nýbrž až poté, co žalobci skončila platnost předchozího povolení k pobytu, a žalobce by tak na území České republiky pobýval nelegálně, shoduje se soud v tomto ohledu s žalovaným, že podání takové žádosti zjevně svědčí o její účelovosti za účelem další legalizace žalobcova pobytu na území České republiky (viz přiměřeně závěry učiněné v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2006, který je dostupný na www.nssoud.cz).

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Výrokem III. tohoto rozsudku soud dle ustanovení § 35 odst. 8 s.ř.s. přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichovi Lechovskému, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 8. 12. 2016, č. j. 42 Az 46/2016-15. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů, ve výši 12.342,- skládající se z částky 9.300,- Kč za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „AT“, a to převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a) AT, doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) AT, sepsání repliky - § 11 odst. 1 písm. d) AT, z částky 900,- Kč za s tím související tři režijní paušály po 300,- Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu a z částky 2.142,- Kč odpovídající 21 % DPH z výše uvedených částek. Odměna bude zástupci vyplacena v obvyklé lhůtě k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 4. dubna 2017

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová

